

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ καὶ ἔξοχὸν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ὑπηρεσίας, καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμῆς 100. Ἐξέμνηος δραχ. 35. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἔν γενεὶ ἰσὺν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.

Ἐξέμνηος καὶ Τρίμηνοι ἑναλλάως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

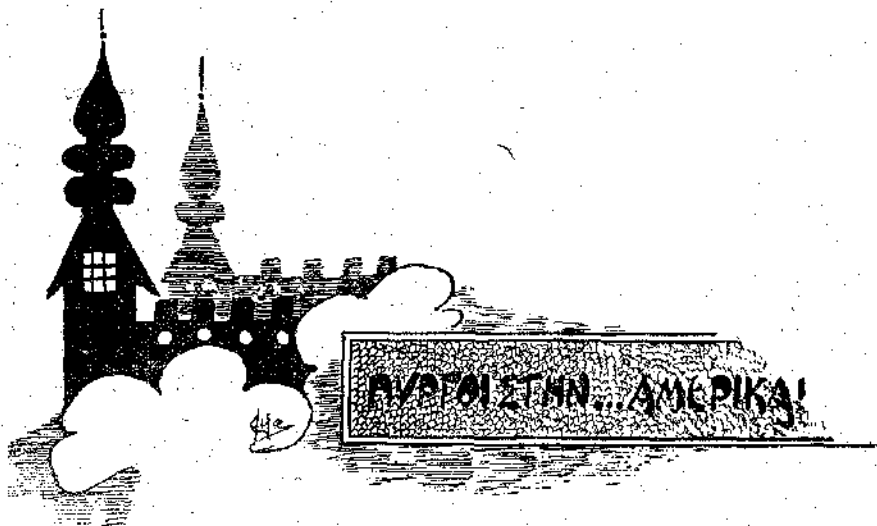
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐβριτίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 25 Ὀκτωβρίου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 47

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΠΑΡΜΠΑ-ΠΕΤΡΟΣ, 60 χρόνων.
 ΠΑΤΕΡ-ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ, (πιαπῆς τῆς μικρῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως) 62 χρόνων.
 ΑΔΕΛΦΟΣ } ἀδελφὴ ἀπὸ 5-13 χρόνων,
 ΚΟΥΛΑ } τὸ μεγαλύτερο δ' Ἀλέκος,
 ΠΗΟΣ } τὸ μικρότερο ἢ Καλλιόπη.
 ΚΑΛΔΙΟΝΗ }
 ΚΥΡΑ-ΔΕΙΚΩ, οἰκονόμη τοῦ πατῆ.
 ΚΥΡΑ-ΚΑΛΗ, γειτόνισσα, φιληνάδα τῆς.
 ΝΙΚΟΛΑΚΗΣ } γειτονόπουλα, ἐγγόνια τῆς
 ΓΙΑΝΝΟΥΔΑ } κυρὰ-Καλῆς, 4-6 χρόνων.

Ἔστοχὴ σύγχρονη σὲ μιὰ μικρῇ ἐπαρχίᾳ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Τὸ κηπῆρι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ πατῆρ-Ἀμφιλόχιου. Στὸ βάθος φαίνεται τὸ μικρὸ ἄσπρο ἀσβεστοκίτρινον σπίτι. Μαγκανοπήγαδο, δύο πάγκοι, μερικὰ δέντρα, ἥλιοι, μικρὸς λαχανόκηπος. Ἀριστερὰ καγκελόπορτα ποὺ δίνει στὸ δρόμο. Τοῖχο-τοῖχο γλάστρες με διάφορα μωροδικὰ. Εἶναι πρωτὶ. Δεξιὰ στὸ βάθος, ἀπλωμένα ρούχα. Ἡ κυρὰ-Λέγκω ἀπλώνει, ἢ κυρὰ Καλή, καθισμένη στὸ πάγκο, πλέκει τεμπέλικα μιὰ κάλιστα. Κουβενιάζουσιν.

Κυρὰ-Λέγκω, ἀπλώνει καὶ μιλάει.—
 Ναι, ναι... τὰ σπουργίτια... ἔτσι δὰ

τὰ λένε οἱ γειτόνοι, κι' ἡ δουλειὰ τραβάει... κορδόνι!.. Μωρὲ χαρὰ στὸν ἀφέντη μου, ὄρεξη ποὺ τὴν εἶχε μαθές, νὰ φορτωθῇ στὸ σβέρκο του μιὰ τσοῦρμα παιδικά... Ἄς γελᾶω κάνε μου γιὰ νὰ μὴν κλαίω!.. Ὅχι, φέμματα λέμε...
 Κυρὰ-Καλή.—Ἐλα δὰ καὶ σὺ, κυ-

Ἡ κυρὰ-Λέγκω ἀπλώνει... (Σελ. 553, στ. α΄)

ρὰ-Λέγκω, «ψυχικὸ κι' ἂν κάνεις, ἀπὸ τὸ Θεὸ θὰ τῶρξες»...

Κυρὰ-Λέγκω.—Κι' ἀπ' τὸ διάβολο... Καλή, κι' ἀπ' τὸ διάβολο... Φτού!.. (Φτύνει χάμω) καὶ τὸν μελέτησα τὸν ἀμελέτητο π' ἀνάθεμά τον! Νάτανε κἀναδυό... κάτι πάει κι' ἔρχεται... ἀλλὰ πέντε... μωρὲ χριστιανή μου;... Καὶ νάτανε μαθές παιδικά; Καλά!.. Χαλάλι τους νὰ πῶ καὶ τρὶς χαλάλι τους. Εἰκονίσματα νὰ τὰ κάνω, ὀλημερίς, καὶ ὀλονυχτὶς νὰ τὰ προσκυνᾶω. Μ' αὐτοῦνα τζάνεμ' εἶναι ἴδια ὁ τριακατάρτος—δὲ' ἀπὸ δῶ. Παναγιὰ μου, συχίωρα με!.. (σταυροκοπιέται).

Κυρὰ Καλή.—Σὰν πολὺ τὸν μελέτης σήμερις, Λέγκω. Τὸ νοῦ σου μὴ σοῦ φανερωθεῖ ὁ ἀφανέρωτος μπροστά σου, κόνα μου...

Κυρὰ-Λέγκω.—Κουνήσου ἀπὸ τὴ θέση σου, γειτόνισσα! Εἶναι λόγια αὐτοῦνα νὰ βγαίνουνε ἀπ' τὸ ἄγιό σου στόμα;... Μὰ μίλα καὶ σὺ... (ἀφίνει τὸ κοφίνι με τὰ ρούχα καὶ τὴν πλησιάζει) Εἴχαμε τὴν ἡσυχάλα μας, ὁ πάτερ-Ἀμφιλόχιος κι' ἐγώ. Πουλί, μύγα δὲν πε-

τοδσε. "Οχι μαθές, μόνο στις κάμαρες που λάμπανε, αστράφτανε — με ξέρεις δά έμένα, απ' τ' πρωί μέχρι τ' βράδυ την πατούσα πάνω στην βούρτσα και φρούτς-φρούτς: ήλιοι τ' πατώματα! — μα κι' εδω απ' τ' όπίτι. "Η αδούλα μας — κήπος βενετσιάνικος που λέει ο λόγος. "Οχι παινέματα, μα τ' ξέρεις δά εσύ... Κι' ελα, κόπιασε (βάζει τ' χέρια της στή μέση) νά εής τώρα. "Ιδιο αγούρι τ' κατάντησαν τ' παλατάκι μας. Πέντε νομάτιδες παραπάνω, και τί νομάτιδες;... νοματάραροι!.. Νά τραβάς τ' κοτσάδια σου και νά τ' ξερζώνεις τριχα-τρίχα, μήτε για δείγμα νά μή μείνη στην κορφή σου! Μα τ'δες τ' όπίτι μέσα; τ'δες; ένας νά φτιάχνει, πέντε νά χαλάνε, νά την ή δουλειά σου!.. "Οχι, φέμματα λέμε!.. "Ανάθεμα στην ώρα..."

Κυρά-Καλή, την διακόπτει. — "Ωχ, κατακαϊμένη Δέγκω, πολυλογού που είσαι! Τι περιμένεις, παιδιά πάνω στη βρόση τους. Κοχλάζει τ' αίμα τους, όχι σαν αυτό τ' νερόπλυμα που τρέχει στις διέλες μας τις γεροντιστικές τις φλέβες, φέμματα;.."

Κυρά-Δέγκω, φουρκισμένη. — "Φέμματα — αλήθεια, ένα ξέρω γώ και δεύτερο λόγο δέν έχω: κοντέθει νά βουλιάζη τ' όπίτι μας από τότε που μπήκαν αυτά τ' αναθεματισμένα εδω μέσα. Και μήπως μπορείς νά τους μιλήσης;.. «Ταχιά που θάρθη ο θεός μας απ' την "Αμερική θά σου τ' ξαναφτιάση όλα!» "Ο θεός απ' την "Αμερική! Αυτό τ' τροπάρι για «κ'όριε έλέησον» απ' τ' πρωί μέχρι τ' βράδυ κανοναρχάνε... "Ο θεός απ' την "Αμερική. Νά τ'όν δώ και νά τ'ρίβω τ' μάτια μου..."

Κυρά-Καλή, με θαυμασμό. — Λένε όμως πώς είναι πολ' πλούσιος. Μιλούνια, λένε, έχει κανωμένα εκείθε κάτω. Δουλειές σπουδαίες στην "Αμερική έκαγε, και στα χρυσάφια θά ντύση τ' παιδιά σά θά γυρίση. "Ακλήρος άνθρωπος, κουφάρι μοναχό — αν τ' δεν τρι τ'όν κάμνω — σ' παιόν θ' αφήση τ' μιλιούνια του; Κι' άκου δώ... (ψιθυριστά) κ'όταξε νά τ' περιποιέσαι, (μήν τ'α γκρινιάζεις σ'λη ώρα, μήν κολλήση τίποτις και σ'τ' δικό σου τ' δοντάκι, κόνα μου..."

Κυρά-Δέγκω. — Δέ βαριέσαι! "Ετσι δά τ' λένε οί γετόνοι. Μα δέν τ'α πολυπισταύω εγώ αυτά. Μπά, πότε θά νάρθη και τί θά κάνη; ποιός τ'όν ξέρει και ποιός τ'όν είδε;.. Σάν έφυγε απ' τή χώρα μας ήτανε ένα κουρελιάρικο, ένα φαιμοζητούδικο... πώς τ'άκανε τ' μιλιούνια;.. "Ετσι δά γίνονται τ' μιλιούνια;.. άψεσθσε;

Κυρά-Καλή. — Μα λείπει χρόνια και χρόνια, και τ'όν λένε πλούσιο (με γεμάτο στόμα) πλούσιο..."

Κυρά-Δέγκω, ξαναγυρίζει σ'τ' κοφίνι κι' αρχίζει πάλι ν' άπλώνη. — Δέ

μέ παρατάς, λέω εγώ! πλούσιος-ξεπλούσιος, εγώ ένα ξέρω σωστά και κλειδιά: θά μάς καταστρέφουνε αυτά τ'α διαβόλικά, και... (Τή διακόπτει ένας μεγάλος κρότος. Στ' κεραμίδια τ'ού σπιτιού φάνονται ο "Αλέκος, ο Μήκος, ή Κούλα κι' ο Πίπος, ρίχνουν τενεκέδες και πέτρες απ' την αντίθετη μεριά, άπό κεί που στέκεται ή κυρά-Δέγκω).

Κυρά-Δέγκω, που δέν βλέπει τ'α παιδιά. — Χριστέ και Παναγιά! Τι βροντές είναι τούτες, χριστιανοί! "Αερικά μήν πέρασαν;.. (σταυροκομείται).

Κυρά-Καλή, που βλέπει τ'α παιδιά απ' τ'ο μπάγκω που κάθεται. — Τι κάνατε εκεί πάνω, βρέ καλόπαιδα; Κατεβάτε απ' τ'α κεραμίδια, ζεβζέκια!..

ΣΚΗΝΗ Β'

(Τ'α παιδιά, δρόμα σ'τ'α κεραμίδια, τραγουδάνε. "Ο "Αλέκος, σ'η μέση, λέει πρώτος τ'α λόγια κι' ύστερα τ'α επαναλαμβάνουν όλοι μαζί).

«Κεραυνοί και βροντές, κυρά-Δέγκω!» (Σελ. 554, στ. β')

"Αλέκος, διευθύνοντας μ' ένα ραβδί σ'άν μασίτρος.

Κεραυνοί και βροντές, Κυρά-Δέγκω, γιά ιδές τί χαλάει!.. Τ'α παιδιά σ'τ'α ψηλά κάνουν γέλια τρελλά, κάνουν χάζι!..

(Επαναλαμβάνουν όλα τ'α παιδιά, ρίχνοντας πέτρες).

"Αλέκος, ξεφωνίζοντας: Κανονιές δυνατές, κυρά-Δέγκω, γιά ιδές οί Νεράιδες!.. Βρυκολάκια μικρά θά σέ κάνουν κιμά!.. Πώ! πώ! τ'αειδες;..

(Τ'α παιδιά επαναλαμβάνουν).

Κυρά-Δέγκω. — Παναγιά Παρθένα! Είσοστε σ'τ'α καλά σας; ή μουραθήκατε; Δέσποτα! Δέσποτα!.. (σιγώτερα) "Αχ, νά μήν είναι δώ. (πηγαίνει κοντά σ'την κυρά-Καλή). Στ'άλεγα γιά δέ

στ'άλεγα; Είδες χάλια, γετόνισσα; "Αλλος κανείς τ'ο βάσανό μου. (Στ'α παιδιά) Κατεβήτε, μή σπάσετε τ'α κεραμίδια, μούρλες!

Τ'α παιδιά. — Ζήτω! Ζήτω ο "Αλέκος ο μεγάλος ποιητής!

(Η κυρά-Δέγκω χειρονομώντας μιλάει σ'τ'α την κυρά-Καλή χωρίς ν' άκούγεται τί λέει).

"Αλέκος. — Ευχαριστώ, φίλοι μου! Είμαι κατασυχκενιημένος διά τ'ας πρ'ς έμέ εκδηλώσεις σας, τ'ης πρ'ς έμέ, άφροσύνας σας! Θά έπεθύμουν όμως πολύ...

Μήκος, τ'όν διακόπτει. — Κόψ'το! καλέ, κόψ'το. Δέν είμαστε σ'τ'ο σχολειό νά μάς γεμίζεις έλληγκιούρες. Τ'ο Θεοφανοπουλόπουλο τ'όν έλληγκιστή μάς κάνεις;..

Πίπος. — Φτιάσε κανένα τραγούδι, καλύτερα...

"Αλέκος, με σ'τόμφο. — "Οχι, πλέον, φίλοι μου! Τώρα μετά τ'όν ύμνο σ'τη βροντή και σ'τις νεράιδες, θά προσφέρω, νέοι ήπ'όται έμεις τ'ο εικοστού αιώνας, μία θαυμασία ανθοδέσμη σ'τη λαχανόπυργοδέσποινα κυρά-Δέγκω. Εμπρός, καταβαίνουμε!

Κυρά-Δέγκω, με άπαιτητική χειρονομία σ'τ'α παιδιά. — Κάντε πώς με πειράζετε και σ'ας δείχνω εγώ!

(Ένα-ένα τ'α παιδιά, π'άνονται απ' ένα δέντρο π'όναι δίπλα σ'τη στέγη και γλιστράνε σ'την αδλή).

Κούλα. — Εμπρός τώρα. Τήν ανθοδέσμη... τήν ανθοδέσμη!

(Απ' τήν πόρτα τ'ού σπιτιού έρχονται τ'α μικρότερα παιδιά).

ΣΚΗΝΗ Γ'

Οί ίδιοι και Καλλιόπη, Νικολάκης και Γιαννούλα.

"Όλα μαζί τ'α μικρά. — Τήν άσοδέσμη!.. τήν άσοδέσμη!.. (τρέχουν κοντά σ'τ'ους άλλους).

Κυρά-Δέγκω. — Καλέ είσοστε με τ'α καλά σας; ή μουραθήκατε;.. Τι φωνές, τί κακό, τί σπασίματα, τί τσακίματα, τί γκρεμίσματα!

Μήκος. — Δηλαδή: γκρεμίσματα!

"Αλέκος. — "Α, δέν τ'ο πέτυχεσ καλά. Πέστα όλα με μιά λέξη. (Πηγαίνει τήν κυρά-Δέγκω) Κυρά-Δέγκω... Εδω σ'ε θέλω: Φωνοκακοσπασμοτσακίζογκρεμίσματα! Ζήτω!

Τ'α παιδιά. — Ζήτω ο "Αλέκος ο άρχηγός!

(Πηγαίνει σ'ε μιά γωνιά τ'ού κήπου και μαζεύει μερικά ρίζες γαιδουράγκαθα).

"Αλέκος. — Σιωπή τώρα. Τ'ο παιγνίδι μας!

Τ'α παιδιά, ξεφωνίζοντας. — Τ'ο παιγνίδι μας! Τ'ο παιγνίδι μας!

Κυρά-Δέγκω. — Καλέ, θά σ'ωπάστε

πιά;.. Ταχιά νάρθη ο πάτερ- "Αμφιλόχιος και σ'ας διορθώνω εγώ, καταραμένα μπαρζεδούλια!

Κυρά-Καλή, φωνάζει τ'α εγγόνια της. — Νικολάκη! Γιαννούλα! "Ελάτε, κάνε μου, σεις εδω, μήν τρελλαίνετε τή χριστιανή!..

Νικολάκης, άθώα. — Παίζουμε, κυρούλα...

"Αλέκος. — "Εννοια σου, κυρά-Καλή. Κανείς δέ θά μιλήση. Παιδιά, σιωπή. "Αχνα νά μήν άκούσω, γιάτι σ'ας κόβω τ'ο λαρύγγι. Εμπρός, δυό δυό και εις προσοχή!

(Τ'α παιδιά κάνουν δ,τι τ'ους λέει)

Θά είστε ή συνοδεία μου, κι' εγώ ο ήπ'ότης...

Μήκος, τ'όν κόβει. — Τ'ης "Ελεεινής Μορφής!

"Αλέκος. — Σιωπή εσύ! Τ'ης λαμπερής λευκής μορφής! Και γι' αυτό θάχω κι' ένα κάταστρο χιονάτο χιτώνα. Στράτευμα, εις προσοχή!..

(Πηγαίνει τ'α ρούχα και πέρνει ένα στεγνό σεντόνι που τ'ο ρίχνει σ'τις πλάτες του σά μανδύα).

Κυρά-Δέγκω, θυμωμένη. — "Ασε κάτω τ'ο σεντόνι, μή τ'ο λερώσης, θεόμυρλο!

"Αλέκος, με άδιορθέπεια. — Μήν κάνεις λάθος σ'τις λέξεις κυρά — ά, παργτόν! — λαχανόπυργοδέσποινα!.. Τήν πορφύρα με τήν έρμίνια, τή λές σεντόνι;.. "Ο αίσχος! Και τώρα εμπρός!

(Μπαίνει μπροστά σ'τ'α παιδιά, που τ'όν άκολουθούν δυό-δυό. Βασταίει τ'ο μπουκέτο με τ'α γαιδουράγκαθα. Πηγαίνει σ'τ'ο πάγκω που κάθονται οί δυό γυναίκες. "Η κυρά-Καλή κάνει γούστο και κρυφογελάει. "Η κυρά-Δέγκω βγάζει πού και πού έπιφωνήματα φούρκας κι' άνυπομονησίας).

"Αλέκος, με σ'τόμφο. — Εύγενής Δέσποινα! "Επιτρέψατε εις ένα ταπεινόν δουλον σας, τ'όν ήπ'ότην τ'ης λαμπερής λευκής μορφής, νά σ'ας προσφέρει μαζί με τήν εκδήλωσιν τ'ης άφροσύνας τ'ου τ'ην άνθηράν ατήν ανθοδέσμη, προσωποποιούσαν τ'ο φωτεινόν, περίλαμπρον πρόσωπόν σας.

Γιαννούλα επαναλαμβάνει... τ'ο φωτεινόν περίλαμπρο πρόσωπό σας!

Κυρά-Δέγκω. — Παναγία Δέσποινα, δίμε μου ήπομονή. Καλέ, τ'ο σεντόνι σέρνεται χάρμου!..

Πίπος. — "Εννοια σου, κυρά-Δέγκω, και σ'α θάρθη, ο θεός μας απ' τήν "Αμερική, θά σ'τ'ο κάνη μεταξωτό!

"Αλέκος. — Πυργοδέσποινα! Λάβετε τήν ανθοδέσμη μου, ποτισμένη από τ'α δάκρυα τ'ης αγγής, μυρωμένη απ'...

Κυρά-Δέγκω, άρπάζει τ'α άγκάθια και τ'ο πενάκι με φούρκα χάρμου. — Νά, τ'α μυρωμένα σου και τ'α βαρτισμένα σου!.. "Οχ, άγκυλώθηκα κιόλας, ζωντόβολο!..

"Αλέκος, με προσωποητή φροίκη. — "Ω σκληρότης! "Ω ντροπή!.. Τ' άνθη μου... ποδοπατημένα...

Κυρά-Δέγκω, θυμωμένα. — Γιά νά σου πώ, ποιόν κοροϊδεύεις, κύριε;..

"Αλέκος. — "Οχι, εύγενής δέσποινα, δέν περιγελώ, δέν κοροϊδεύω, δέν έρωτευόμαι: περιγελοκοροϊδοειρωτευόμαι! και ζητώ μίαν χάριν... δώσατέ μας τ'ας κλειδάς...

Μήκος, τ'όν διακόπτει. —... τ'ο Παραδείσου!..

"Αλέκος. — Σώπα σύ, γιά "Αγιο Πέτρο τήν πέρασες τή κυρά-Δέγκω και τ'ης ζητ'ς τ'α κλειδιά τ'ού Παραδείσου; (σ'την κυρά-Δέγκω;) Δώσατέ μας τ'α κλειδιά τ'ού νταουλαπιού με τ'α γλυκά!..

Κυρά-Δέγκω. — Ναι μάτια μου, γιά σένα τάχω!.. Ταχιά που θάρθη ο θεός σας απ' τήν "Αμερική, θά σ'ας πάρη γλυκά νά σ'ας γλυκάνει, γλυκανάλατά μου! Τ'α κλειδιά λέει; "Αμ και νεκρή νά πέσω, δέν τ'α δίνω!

"Αλέκος, γελώντας. — Μα όταν πέσης νεκρή, κυρά-Δέγκω μου, θά τ'α πάρω μοναχός μου!

Κυρά-Δέγκω. — Δάγκωσ τή γλώσσα σου, μή λές κακό λόγο!..

"Όλα τ'α παιδιά μαζί. — Τα-κλει-

διά — τ'α-κλει διά — τ'α-κλει-διά-τ'ο-ντου-λα-πιού!.. (χτυπούν ενθουσιαστικά τ'ο πόδι).

ΣΚΗΝΗ Δ'

Οί ίδιοι. Πάτερ- "Αμφιλόχιος, Μπαρούνα Πέτρος, Μπαίνι ο πάτερ- "Αμφιλόχιος μαζί με τ'όν Μπαρούνα-Πέτρο, ένα φτωχό γεροντάκο που βασταίει ένα μπόγο.

(Τ'ο τέλος σ'τ'ο έρχόμενο)

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΕ

Σά λευκό φως έπέρασε κι' ή χαρά ατή και πάει.

Σάν τ'ο πλοία που πέρασαν απ' τ'ο ξένο λιμάνι και ποτέ δέ θά μάθουμε πού θά πάνε ν' άράξουν

Σάν τ'α φάτα σ'τ'ο πέλαγος που περνούν μες σ'τη νύχτα και δέν ξέρουμε αν έρχονται ή αν φεύγουν μακριά μας

Σάν χαρούμενα όνειρα σ'τ'ο φαιδό κάλοκαίρι που διαλυούνται σ'τ'ο φύσημα φθινοπωρινού άγέρα.

"Ετσι άπ'ίστευτα πέρασε κι' ή χαρά ατή και πάει.

MIX. A. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

"Ο μικρός Τζέον, ο άραπάκος τ'ού "Ιπποδρομιού, πήρε τ'ο πιο ήμερωμένο ζώο — τ'ο λιοντάρι και τήν τίγρη τ'α έστρεψε — και τ'α πήγε έξω από τήν πόλη νά κάρουν τ'όν άέρα τους. Μόλις όμως έφτασαν σ'τ'ο λειβάδι, τ'άχασε από τ'α μάτια τ'ο Μήκος τ'α βλέπει' εσείς; "Οκτώ ήταν' σ'ας λέω άκόμη, ότι τ'α γρά κι' οί αριθμοί κρ'όβουν τρία. Πώς; Βρήτε τ'ο.

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
 — Κάμικτε καλά πού γυρίσατε, λέει ο λοχαγός με ανακούφιση. Είπ' επικίνδυνο να πηγαίνει κανείς στα στραβά.
 — Ήρεις, γιατί γύρισα; Θυμήθηκα ξαφνικά, ότι ή λάμπα με το μαγνήσιο είναι κάτω στο δωμάτιο.
 — Αλήθεια, μπράι Γκόντ!
 — Περιμένα λοιπόν μιά στιγμή και θα έχουμε άρατο φώς.
 Κι' ο γιατρός γλυστρά πάλι μέσα στο δωμάτιο. Είναι σιγουρισμένο τώρα και κάπως ταχικό. Ο γιατρός ψάχνει στις άποσκευές του κι' ανακαλύπτει τή λάμπα και τή κουτί, πού είχε μέσα σύρματα μαγνησίου. Βτοιμάζει τή λάμπα και σε λίγα λεπτά βρίσκειται πάλι στην έξωστη, κοντά στο μηχανικό, πού τον περιμένει μ' άνοπομονησία.
 Κι' οι δύο τους τώρα είναι νευρικοί, γιατί τούς φλέγει ή περιέργεια. Τι μέλλον να ίδουν τώρα δά, πού θ' ανάψουν τή λάμπα; Τι θέαμα μέλλει να προβάλλει στα μάτια τους μέσ' από τή βαθεία σκοτάδια; Πού βρίσκονται άκριβώς και πώς έτυχε να γλυτώσουν έτσι

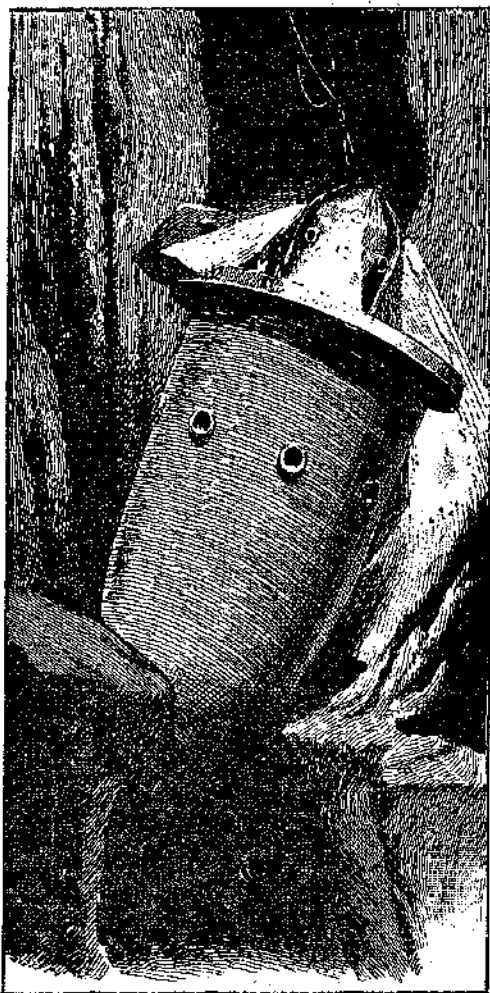

«Τά σιδερένια κάγκελα είχαν σπάσει.» (Σελ. 558, στ. β')

φτηνά στο τρομερό αυτό πέσιμο...
 Ήραφικά, ο γιατρός ανάθει τή λάμπα κι' ο έξωστης παρουσιάζεται άμέσως κατάφωτος.
 Στο κέντρο του ύψώνεται πάντχ ο πύργος. Ο γιατρός διευθύνεται άμέσως σ' αυτόν κι' άνοίγει εύκολα τή μικρή του πόρτα. Ο λοχαγός τόν άκολουθει.
 Βρίσκονται τώρα κι' οι δύο σε μιά στενή άποθηκούλα, πού δέν έχει άλλο τίποτε έκτός από ήλεκτρικά μηχανήματα κάθε λογής. Ίσα πού χωρούν δυο άνθρωποι.
 Χωρίς να διαστάσει στιγμή, ο Γκάρτνερ γυρίζει ένα χερούλι και λέει στο σύντροφό του:
 — Τώρα έχουμε ε, τι χρειάζεται. Και τήν ίδια στιγμή σβύνει τή λάμπα πού κρατούσε.
 Αληθινά, τώρα πιά ήταν άχρηστη. Όλος ο έξωστης φωτίζεται λαμπρά και μπορεί κανείς να τόν φέρει βόλτα, χωρίς κίνδυνο κανένα.
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'
 Απάνω ή πιδ κάτω;

Ο γιατρός δέν είχε γελαστεί: Γά σιδερένια κάγκελα είχαν σπάσει σε διάστημα τριών μέτρων από ένα μεγάλο κομμάτι βράχου, πού είχε κυλήσει πάνω στον έξωστη. Με τή φώς των προβολέων, ο γιατρός κι' ο Σέλλυς μπορούν τώρα να ίδουν ότι δλόκληρη ή έξερευνητική συσκευή τους έχει σταθεί πάνω σ' ένα βράχο, πού σχηματίζει έξοχή στα τοιχώματα του τεράστιου πηγαδιού, όπου είχαν κατεβεί.
 Φαίνεται ότι πάνω στην πτώση της, τής έκοψε τή φόρα ένας άλλος βράχος, όπου χτύπησε παραμορφώνοντας λιγάκι τή σχήμα της. Και τή σχοινί όμως, όταν κόπηκε, φαίνεται ότι κάπου ψηλότερα σκόλλωσε και έτσι συγκράτησε κάπως τή συσκευή και τήν έμπόδισε να γίνει συντρίμματα.
 Οι δυο σύντροφοι κοιτάζαν άμίλητοι τήν άβυσσο, πού έχασκε μαύρη σαν τήν πίσσα κάτω από

τά πόδια τους, κι' έγνωισαν μιά άνατριχίλα. Κάτω από τήν κορνίζα του βράχου, όπου έχει στραβοκαθήσει ή παράξενη κατοικία τους, — τή «πλοιο τής

«Ολόκληρη ή συσκευή είχε σταθεί πάνω σ' ένα βράχο...» (Σελ. 558, στ. β')

άβυσσου» όπως τόλεγε ο μηχανικός — τή τοιχώματα καταβαίνουν ελότσια, σχεδόν κατακόρυφα.
 Τό μόνο πού μπορούν να σκεφθούν είναι ότι ούτε ν' ανεβούν πίσω άπάνω μπορούνε, ούτε να εξακολουθήσουν τήν κατάβασή τους.
 Είναι αιχμάλωτοι, σ' αυτό τή παράδοξο σημείο τής άβυσσου, και μόνο ένα μεγάλο θαύμα θά μπορούσε να τούς βγάλει άπ' αυτή τή φριχτή θέση, γιατί δέν τούς συνδέει κανένας δεσμός με ανθρώπους, εδώ πού βρίσκονται.
 Αυτό είπε ο γιατρός στους άλλους, εθής μόλις κατέβηκαν κάτω στο δωμάτιο.
 — Ζωντανοί και γεροί έλοι μας, δόξα σοι ο Θεός! άπάντησε ο Πάδδου, χωρίς να χάνει τή κέρι του. Γά ρέστα θά θούν με τόν καιρό. Γά τήν ώρα, πάμε να ίδουμε τί προμήθειες έχουμε κάτω. Αυτός ο λογαριασμός μας είναι πολύ χρήσιμος.

«Δυο ώρες βάσταζε ή καταγραφή των τροφίμων...» (Σελ. 559, στ. α')

Τό καλό παλληκάρι έχει δικιο. Η έλλειψη τροφών είναι ο πρώτος κίνδυνος πού έχουν ν' αντιμετώπισουν. Όσο για νερό, ή θεία πρόνοια φρόντισε γι' αυτούς. Σε άπόσταση, ενός μόνον μέτρου από τόν έξωστη, αναβρύζει μιά πηγή από μιά σχισμή του βράχου και τή νερό της χάνεται μέσα στην άβυσσο. Όστε τή δίψα, τή φοβερότερο μαρτύριο σ' αυτό του είδους τίς περιπέτειες δέν πρέπει να τή φοβούνται.
 Δυο ώρες βάσταζε ή καταγραφή των τροφίμων. Τό συμπέρασμα ήταν ότι έφταναν για τέσσερις μήνες.
 Τέσσερις μήνες. Μέσα σ' αυτό τή διάστημα, είχαν τολάχιστο τών καιρό να σκεφθούν και να βρουν ένα μέσο, για να ξαναγεθουν σ' όροπέδιο, άπ' όπου είχαν ξεκινήσει, και να βρεθούν πάλι άνάμεσα στους ανθρώπους.
 Ναι, αλλά πώς να τή κατορθώσουν; Αυτό είναι τή πρόβλημα, πού τούς βασανίζει και θά τούς βασανίσει πούς ξέρε για πόσον άκόμη καιρό.
 — Και ο θεός ξέρει, αν θά βρούμε ποτέ από δώ μέσα, μουμούρισε ο Σέλλυς συλλογισμένος.
 — Αυτό θά τή μάθουμε και μεις σε λίγες ώρες, είπε ο Πάδδου, όταν θά σηκωθεί ο σέρ Ράλφ Ίδαίν. Θά τβδρισκα πολύ παράξενο, αν δέν κατέβαζε τή κεφάλι του καμιά σκέψη για να γλυτώσουμε μιά χαρά.
 Οι άλλοι άκουγαν τή εύθυμο παλληκάρι χωρίς να μιλούν, εστόσο ή αίσιοδοξία του είχε κάποιον ευεργετική επίδραση άπάνω τους. Έπιτέλους, συλλογίστηκαν, γιατί να μη γλυτώσουν και τώρα, όπως γλύτωσαν από τόν κίνδυνο επί δυο μήνες στο όροπέδιο των Ίμαλαίων, όπου πάλεψαν με όλα τή στοιχεία τής φύσεως;
 Και σιγά-σιγά ή έλπίδα άρχίζει να φωτίζει τήν ψυχή τους.
 Τή στιγμή εκείνη, καθώς καθόταν ο

γιατρός συλλογισμένος κι' άμίλητος, τή βλέμμα του έπεσε μηχανικά πάνω σ' έναν πάπυρο, πού ήταν πεσμένος κάτω από τή κρεβάτι του μηχανικού.
 Τού φαίνεται, πώς κάπου τ'χει ξαναβεί αυτό τή πράγμα. Σκύβει και τή σηκώνει και τότε τούρχεται να βάλει μιά φωνή: Είναι τή περίφημο χειρόγραφο του μηχανικού!
 Τώρα ο γιατρός θυμάται ότι είχε ιδεί τή μηχανικό να κρατεί τή χειρόγραφο και να τή μελετά, λιγάκι πριν σταθεί τή «πλοιο τής άβυσσου». Φαίνεται πώς τούπεσε με τή άπότομο σταμάτημα και τή ξέχασε πιά.
 Ο γιατρός τή ξεφυλλίζει και τή κοιτάζει περιέργα, αλλά τή ιερογλυφικά του δέν τού λένε τίποτα. Όστόσο, μιά ιδέα ανατέλλει σαν ήλιος μέσα στο νού του και πετάγεται άπάνω ζωηρά:
 — Ήρεις, λοχαγέ, ότι είμαστε πολύ πιδ τυχεροί παρ' όσο φανταζόμαστε; είπε.
 Ο Σέλλυς τόν κοιτάζε λιγάκι ξαφνισμένος, χωρίς να πει τίποτα.
 — Ναι, ναι, εξακολούθησε ο γιατρός, τώρα άρχίζω να πιστεύω ότι τή ταξίδι μας θά είναι από τή πιδ εύχάριστα ταξίδια του κόσμου.
 Ο Σέλλυς τόν άκούει σαστισμένος τώρα πιά.
 — Τι θά είναι; ρωτά... Μά φαντάζεστε λοιπόν ότι θά εξακολουθήσουμε τή ταξίδι αυτό;
 — Αυτό εξαρτάται από τόν Ίδαίν. Αυτός ο διαβολάνθρωπος θά τή βγάλει πέρα σίγουρα.
 Ο λοχαγός τόν κοιτάζει με άπορία.
 — Μά δέν σκέπτεστε, γιατρέ, ότι στη θέση πού βρίσκόμαστε, πρέπει πρώτα-πρώτα να βρούμε τρόπο να ξαναγεθούμε; Κι' αυτό είναι τή άδύνατο.
 — Να ξαναγεθούμε; Μά αυτό δέν

έχει κανένα ενδιαφέρον. Δέ μας νοιάζει γι' αυτό.
 Ο Σέλλυς σκέφθηκε μήπως οι δυνατός συγκινήσεις είχαν σαλέψει τή λογική του καίμενου τού γιατρού.
 — Χμ, είπε. Όστε για τί μας νοιάζει;
 — Φίλε μου, είπε σοβάρά ο γιατρός, μήν έχεις καμιά άμφιβολία ότι ο Ράλφ θά κατάρξει να κατεβεί πιδ βαθιά κι' όχι να γυρίσει πίσω άπάνω. Αυτός είναι ο σκοπός του, αυτό είναι ήλο τή ενδιαφέρον τής έκστρατείας μας. Τώρα σκέπτομαι ότι λίγο πριν πέσουμε, ο Βίγκς μας ρώτησε στο τηλέφωνο: να σάς ανεβάσω ή να σάς κατεβάσω βαθύτερα; Δέν ήταν εύκολο να διατάξει ο μηχανικός τή γυρισμό; Κι' όμως όχι. Αυτός διάβαζε προσεχτικά εκείνες τίς στιγμές τή πολύτιμο χειρόγραφο του, γύρισε με νευρικάτητα ένα φύλλο και ύστερα σά να πήρε μιά άπόφαση, τηλεφώνησε: «Πιδ κάτω, όλοταχώς!» Και ένω λοιπόν σου λέω ότι έκαμε τή λογαριασμό του. Δηλαδή τή χειρόγραφο τόν βεβαίωσε ότι ή κατάβαση ήταν προτιμώτερη, ότι τή τέρμα τού ταξιδιού μας ήταν κάπου εδώ κοντά...
 Ίσως ίσως να πρόβλεπε πώς ένας βράχος θά βρισκόταν μπροστά μας και θά σκαλώνουμε εδώ! Ποιός τή ξέρει αυτά! Ένα μόνο είναι σίγουρο, ότι ο Ράλφ έχει τή λογαριασμό του και δέν μας πήγε στα στραβά... Αυτό εδώ, φίλε μου, είναι πολύτιμο, ίσως είναι ή σωτηρία μας.
 Τά λόγια αυτά έπεισαν τή λοχαγό κι'

«Είναι τή περίφημο χειρόγραφο του μηχανικού...» (Σελ. 559, στ. β')

Εκθεση του τύπου ένα φυλλάδιο μου, της πρώτης περιόδου, με τό κόκκινο του εξώφυλλο. Η ίδια μου γραφή, ότι, κατά τον αδελφό της, οι στίχοι έκδινον «το γένους όσες οι θαλασσίες» είναι του Σπύρου Μαντούκα. Α, μπα! πολύ πιο παλιού ποιητή θα είναι. Κι' ύστες, όταν γραφτήκα, δ μακαρίτης Ματσούκας να μην ήταν κών γονιμημένος.

Ός έδω τα τηλεγραφήματά μου. Και στο έρχόμενο πάλι εξακολουθώ.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: «Νύχτα» της **Άδρας Κοζάνης.** Είναι γραμμένο με κάποια συγκίνηση. Αλλά η έκτέλεση αδόκιμη κι' η γλώσσα άτακτη. Οι έκφράσεις «άργυροβεντα» και «πλήρης κάλλους και φωτός» είναι σχολαστικές κι' άταίριαστες. — «Συλλογισμοί κενά τήν θάλασσα» του **Υμνου της Αυτεριδής.** Κι' έδω η γλώσσα άτακτη, ανακατεμένη, χωρίς ένιαίο τοπικό. Κι' οι ιδέες κοινές κι' άρκατά συγκεχυμένες» καθώς λέει κι' ο ίδιος. — «Αληθινή Ιστορία» του **Μικρού Έδισσον.** Γράφω άρκατά καλά. Αλλά η ιστορία αυτή είναι θέμα για δάκρυο μυθιστόρημα κι' ήθελε και τέχνη γρη και έκταση μεγαλύτερη. — «Στα μπάνια» της **Αθηνάς.** Άτελες και άσυμπλήρωτο. Ωστόσο, σε μια παιδιατική ένρπωση, είναι γραμμένη με άφέλεια. — «Σκέψεις» του **Τρικυαλινού.** «Μια χελιδών δεν φέρει την άνοιξη». «Τό ράσο δεν κάνει τον καλόγασο». Μά γιατί μου τα στέλνει ο Τ. αυτά τα γνομικά που είναι παθόνωστα; Νά μου στείλη, άν έχη, σκέψεις δικές του, πρωτότυπες. Άδ διαδαση, σχετικώς, και τό όρωτο έρωτο του κ. Κασιμάτη στο 44ο φυλλάδιο. — «Διάδασο!» του **Άση.** Άνοστο άνεκδοτο. Τό άλλο του ίδιου θα δημοσιευθί. Νά προσέξη όμως τις διορθώσεις που θα του κίρω, για ν' απλλάξω τό όρωτο του από άταίριαστα παραγεμίσματα και στωλίσια. — «Νύχτα» της **Ναπαλεόνης.** Φράσεις μονότονες, χωρίς καμιά ζωηρότητα, και τό περιεχόμενο χωρίς πρωτοτυπία. — Άνεκδοτο του **Μάρκ Τουαντ** του **Σαρδανάπαλου.** Δεν κατάλαβα τό χιούμορ του. Μήπως καμιά παρεξήγηση στη μεταφρασση; — «Τό καναρίνι μου» της **Φαίδρας.** Μονότονη άφήγηση, χωρίς τέχνη. — «Οι όρας μοναξιάς» της **Ίδας** θα δημοσιευθών με μερικές διορθώσεις. — Θα εξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκρίνεται, ούτε άναμένεται, άν δεν συνοδεύεται από τό δικαίωμα, όρ. 10. — Τά έγκρινοντα ή ά νωνομόμενα ίσχυουν άς την 30 Νοεμβρίου 1930 «Όσα αναδύονται από Α. άνήκουν σε άγνόια και όσα από Κ. σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Τρανταφυλλάειο Δόκρυ, ά. (. ? ! .)

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της, **Χορξόρ Άγά** (θά ειδήσει την έγκριση τού ψευδωνύμου σου) σύμφωνα για τίλλα) **Ε. Βαποριδών** (έλαθα φαντάζομαι με τί χαρά λαβαίνεις κανένα γράμμα έκεί πρδ είσαι κλεισμένη, και μάλιστα όταν είναι άπ' τους γονείς σου κι' έγω θα σούγραφα, άν είχα καιρό, αλλά που!) **Ρεθυμνιακήν Άσπην**

(δεν πειράζει από είχες τη «φασαρία του Σχολείου»). **Έλληνικόν Υμνον** (χάρις που πέτυχε ή έγκριση κι' είσαι έντελώς καλά) τώρα γράφε μου, σό έστοιλα 5 τετράδια') **Δεσποινίδα Έλαιο** (έλαριστώ που δεν με ξεχνάς μ' όλα τά μαθήματα) έστοιλα την «Αριθμητική διά λέξεις» έβήγησα στο προηγούμενο) **Πεταχούλα** (έστοιλα 5 τετράδια' ναι' μετά ένα μήνα θα τό άνανέωσής, έπομένως μπορείς να τό αλλάξής' έλαριστώ που δ κύριος σκοπός του Συλλόγου σας θά είναι ή διάδότη μου) **Χαραυγή** (έλαθα, έλαριστώ, έστοιλα: τίς εχές μου για τά γενέθλιά σου; περιμένο τάποτελέσματα των εξετάσεων) **Αυσούχα** (ό «Αναίτας» έλαριστώ για την όρωια κάρτα με τίς εχές) **Γαβριάν** (δ, πολύ θλιβερή αυτή ή γλωσσολογία) **Ανακτόκαρδο** (ναί, τώρα έχω ψευδώνυμο: φύλλα έστοιλα) **Έρείκη** (έλαθα, έστοιλα και, έλαριστώ για τά καλά λόγια ναι, αυτή ή λέξη δεν έχει ε στο τέλος, άς μπη λοιπόν τό s του πληθυντικού) **Τάνη** **Β. Λαμπρίση** (έλαθα, έλαριστώ) **Χουσόβλα** **Γ. Ζόγια** (δεν πειράζει φθάνει που θα μου γράφης τώρα πού ταχτικά) **Άρσωνάτη** (έμπρεπε, βλέπεις, να έβη ή σειρά τους;) **Άθηνά** (με γεια και καλή πρόοδο στο νέο σχολείο) **Νέον Άστέρα** (έστοιλα) **Μικρον Έδισσον** (ά, τί όρωτο σχολείο! πρέπει λοιπόν να μαθαίνετε πολλά γράμματα εκαι!) **Έλληνα** (τά δυο αυτά γράμματα που λές, δεν έλαθα: οι δυο για τους όποιους ρωτάς, δεν έβρω τί γίνονται) **Αροσόλουση** **Άβροβλα** (περιμένο και τό «περισσόδω») **Άρωστον** (άνέστειλα τή δημοσίευση κι' έστοιλα 11 τετράδια) **Φιλανθρο** (στο έρχόμενο) **Αυσούρητη** **Χαράν**, **Βιολέττα** κτλ. κτλ.

Είς όσας άποστολές έλαβα μετά την 19 Οκτωβρίου, πτό έρχόμενο.

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ
ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

- (Από τους έν παρενθέσει αριθμούς, ά πρώτος είναι τό ταχυδρομικό του Ξενοπούλου και ά δεύτερος του Έκτετατικού.)
- Ά Δελφούλα μου, όρ. 20 / 5,50 και 1,50/
- Άναδουμένη, όρ. 25 / 6 και 8,50/
- Δέν είμ' έγω, όρ. 20 / 5 και 7/
- Θεατρον, τόμος Β' όρ. 40/6,50 και 9/
- τόμος Γ' όρ. 30 / 6 και 7,50/
- Καλός Δρόμος, όρ. 11,80 / 5 και 7/
- Κατήφορος, όρ. 50 / 6,50 και 9/
- Κόκκινος Βράχος, όρ. 20 / 5 και 7/
- Κοσμος και Κοσμάς, όρ.30/6,50 και 8,30/
- Λάουρα, όρ. 30 / 6,50 και 9/
- Μαργαρίτα Στέφα, όρ.17 / 5,50 και 1,50/
- Μπτριλιά, όρ. 15 / 4 και 6/
- Μυτικίαι Άρραβάνες, όρ. 45 / 6 και 9/
- Τό Μυστικό της κεντέσσας Βαλέριανας, όρ. 15 / 4 και 6/
- Παιδικόν Θεατρον, δύο τόμοι, έκαστος όρ. 12 / 5,50 και 1,50/
- Πιτριές στον Ήλιο, όρ. 20 / 5 και 7/
- Πέτσιοι και Φτωχοί, όρ.30/6,50 και 9/
- Στόγνα και Παπαρρόνες, όρ.15 / 6και 9/
- Στέλλα Βιολάντη, όρ. 20 / 5 και 7/
- Τερέχη Βόρρα-Δασκάλα, όρ. 25 / 5,50 και 1,50/
- Τίμη και Άτμη, όρ. 30 / 6,50 και 9/
- Τίμη του Άδελφου, όρ. 30 / 6,50 και 9/
- Τυχρεί και Άτοχί, όρ. 30/6,50 και 9/
- Ό Ήρλες με τους Κόκκινους Κρίνοους, όρ. 20 / 6,50 και 9/
- Η Τριμεσση Γυναικία, όρ.30 / 6,50 και 9/
- La Mauvaise Voie, Μετάφρασις του «Κακό Δρόμου», όρ. 15 / 5 και 7/

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 25ιου Απριλίου. Τοδ φυλλάδιον τούτων αι λύσεις είναι δε ιστα μέχρι 25 Δεκεμβρίου.

656. Δεξιόγραφος
Τού κερασφόρου ζώου πάσιμα Κάτι άπ' τό σόμα ν' αφαιρέσω... Μιάν Άραξόνα ποιάς θα μου έλεγε Πώς ν' άναστήσω θά μ'πορέσω! Τώνης Έρμουπολίτης

657. Μεταγραμματισμός
Ω, τί λόνος! Θεραπεία Με τό φάρμακα ζητώ... Άλλά κάποιος μ' έδαλαχνία Του αλλάξει τό λαμό Και μιά πόλη έλληνική Ξεπροβάλλει στη στιγμή.

658. Στοιχειόγραφος
Βγαίνει τώρα ένα όρωτο Μαλλιού και φοβερό. Τρώεται; — Όυτε ψητό. Θέλεις όμως να τό φας; Ένα γράμμα του πετάς Και τελειώσε κι' αυτό.

659. Δημιώδες Δίνυμα
Ποιά νύφη πρώτη δεν μιλά, Μόνο άν μιλήσουν άπαντί. Τό λόγο δευτερώνα Και τά παιδιά πειρωμένοι;

660. Ρόμβος
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Καθέτως και όριζοντίως! Σύμφωνον, έξρος (άρχαία λέξις), άρχιχερής των Έβραίων, πόλις της Γερμανίας, γυνή της Π. Διαθήκης, νότα, σύμφωνον.

661-665. Μαγικό Γράμμα
Τή προσθήκη ενός γράμματος εις έκάστην των κάτωθι λέξεων, πάντοτε του αύτου, να σχηματισθών άνευ άναγραμματισμού άλλοι τόσαι λέξεις:

Άφή, αίσις, έλος, όρος, όρα. Νάρκισσος

666-670. Φωνηεντόγραφος
Δι' ενός και του αύτου φωνηέντος, όσας όησες φορές επαναλαμβανόμενον μεταξύ των κάτωθι συμφώνων, πών όποιων ή σεις εις έκαστον σωθών δύναται και να μεταβληθί, να σχηματισθών πέντε λέξεις.
ρθν - νγκ - πγκ - φγκ - δγκ. Ισπανιέλα

671. Έλλιποσύμφωνον έν Ποικίλης Άκροστιχίδος

Τό πρώτον γράμμα της πρώτης των κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τό δεύτερον της δεύτερας, τό τρίτον της τρίτης και καθέξης, άποτελούν έλλιποσύμφωνον του τύπου: * * * * *

του όποιου ζητείται ή άνάγνωσις.
1, Βασιλεύς της Αττικής 2, Τιτάν 3, Άκρωτήριον της Έλλάδος 4, Ποταμός της Γαλλίας 5, Εύρωπαϊκή κρατεύουσα 6, Πόλις της Ρουμανίας.

Έγγλεξίτασ
672. Μικτόν
αε-νε-ααη-νις-αη-γριτ
Γεώργιος Άβέρωφ

673. Γρίφος

		1	1
6,	1	Β'	1
		1	1
			1

Σιφεμάχος

ΑΥΞΗΣΙΣ
των Πνευμ. Άσκησ. του φβλ. 32

456. Χαβαίκερσον (χαμαί, κέρασον!) — 457. Μαντήλι - καντήλι. — 458. Άξίος-άξιος. — 459. Ά-τίας-τάλας. — 460.

ΑΓΓΕΛΟΣ 461. ΑΡΝΟΣ (Ρά, Γ Λ Α Ε Ε ναός, όνος, Σά- ΓΑΒΡΗΛ (Ρος). — 462. ΘΗ- Ε Ρ Ρ Ι Σ ΕΥΣ (Θ-ός, Ή- ΔΕΙΡΙΟΝ Ο Η Ο Ο λσία, Σ-άρα, Ε- ΣΕΛΙΝΟΝ υλάτος, Υ-ίός, Σ-ταθρός). — 463. ΧΟΣΡΟΣ- ΕΥΤΕΡΙΗ (ΧΒιμόν, ΟΥρα- νία, ΣΤόμα, ΡΕα, ΟΡάτιος, Ή- Πειρος, ΣΗμερον). — 464. Κοντός φαλιμός άλληλούα. — 465. Ούδεν κινώσ όπό των ήλιου. (ούδ έν και, νον ύπό τον, η Αούν). — 466. CATON, ISATE MARÉE (CIMOη, ASA, TARKuin, OIE, ΝΕΕΖ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 4 έος 10 τό πολύ λίγες με έπιλό ατοχία όρ. 6, τό ελάχιστον νήμμα. Πέρον των 10 λίγων 60 λεπτά ή λίξι, με παχία δέ στοιχία λεπτά 70 και με κεφαλαία όρ. 1. Ο χωριστός στίχος όρ. 3. Ο ή συνδρωματι πληρώνον τά διπλά. Η προλήρημα είναι άπαραίτητη.

Α' — 817/

Πρωτομνηστικόν στο δίμορο καθολική της Διαπλάσεως χαριστά όλους-ες. Άνταλλάσσα Μ. Μυστικά και κάρτες ήθεοτών όρις: κ Γεώργιον Πετρόπουλον, Μεσο-λόγων, δια:

Αποδέλουστη Αδύοδα
Α' — 818/

Προκρίτοντες διαγνώμον εδθίμου διηγησάτος Συμπετοχλ μονόδραμος, προβαρία ρηνίασι. Δίσις Γ. Άθωνισίον δια Π. Α., Άδρον. Περιμένοντες από ό- λους-ες. Παί- εμένο Άδριατάκι, Χορξόρ-Άγός

Α' — 819/

ΔΙΑΤΩΝΙΜΟΣ ΖΕΦΥΡΟΥ
ατακίται. Περιμένο διευθύνσις Μ των άποστολεμένων διαγνώμων ΖΕΦΥΡΟΣ

Α' — 820/

ΒΡΑΒΕΥΟΝΤΕΣ (Α' — 623) Διαγωνι- σμού, Μικρός Πλευταρχος — Έρω- Σιωνίτης — Σπίθα. Παινεμένο Άδριατάκι, Γραβριάζ, στείλατε 5 όρ. ΜΙΚΡΟΙ ΕΠΙΣΤΟΝ

Α' — 821/

Ανταλλάσσα και ποιά γραμματόσημα (τυπολογημένα). Γράφατε: Άργυριον Άργυριον, Τεταμαράδον Βόλου.

Α' — 822/

Ο Σύλλογος «Ίερα Έξέτασις» διαλύ- ται. Άπαντήσας διαγνώμων του ε- πιστρέφονται. Έδχαριστέι τους ήποστηρί- κντας.

Α' — 823/

Τρισετής της Φιλολογίας ζητεί πα- ράδοσις έρ' όνον των τέξεων του Γυμνασίου Διδάχτρα προστά. Άπειθυμένο Δ. Άντιούλατον, Σοκόρατος 75, Άθήνας.

Α' — 824/

Αλληλογραφία και ανταλλάσσα τετραδιά- κια με όλους και όλες. Στείλατε: Άδα Μαρίαν Λεπτάση, Ιατρού, Χαλκίδα, δια Χρυσή Πεταλούδα.

ΜΗ ΑΔΕΜΟΝΕΙΤΕ πός κάθε παραγ- γελία σας, για να έτελεστείται ήμισος, πρέπει να συνοδεύεται και με μια ταχυμή- νη ταυρία, έμ' αιδές με τί όποιους στέλ- νεται τό φύλλο κάθε έβδομάδα.